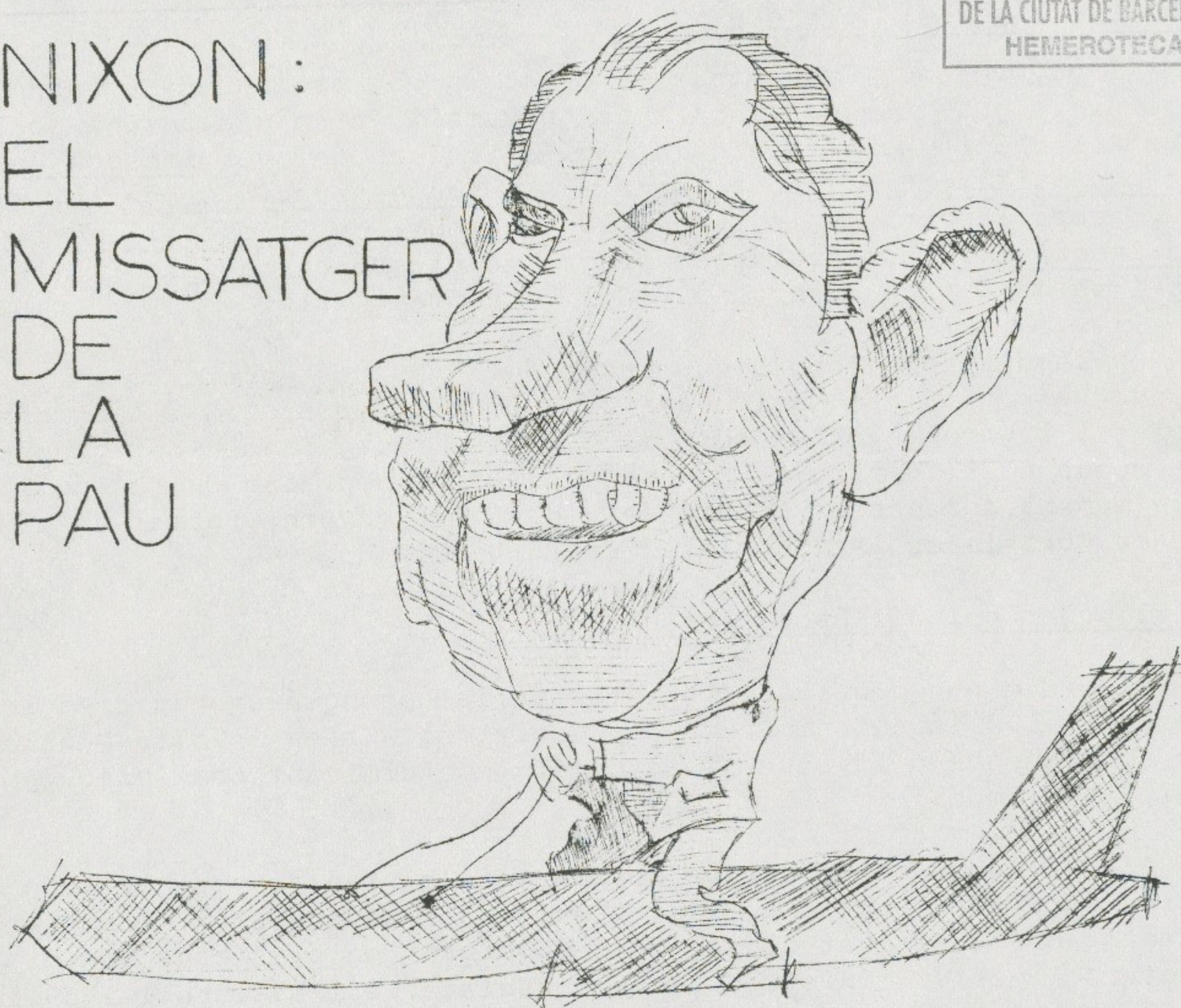
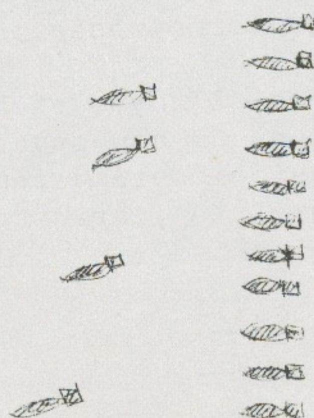
MARXA

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

NIXON: EL MISSATGER DE LA PAU

MAIG 72

VIETNAM

SUMARI MAIG DEL 1972

EDITORIAL

LA LLARGA AGONIA

El govern opus-franquista es debat en una prolongada agonia política. Anunciar la seva pròxima mort s`ha convertit ja en una rutina de la premsa "legal". Políticament paralític, aquest govern és avui incapaç de fer altra cosa que utilitzar el poder per a una autoconservació precària, a la defensiva, sobre la base de la repressió contínua, de l`immobilisme i de la fingida ignorància dels creixents problemes plantejats per la lluita de les masses i la paulatina disgregació del bloc franquista.

En la situació actual en que es debat aquest govern, i en la trajectòria que ha seguit des de la seva constitució, hi trobem dibuixades les tendències i la problemàtica que marcaran la "recta final" del franquisme, l`última etapa de la dictadura de Franco. Per això creiem que és útil deturar-se un moment a repassar la història d`aquest govern, format en aquella pintoresca "crisis de las lágrimas" de la tardor de 1969.

Tot el poder per a l`Opus-franquisme

Recordem que aquella crisi ministerial prengué un nom de melodrama a causa del plor incontenible de dos ministres -Fraga i Solís- en les cerimònies subsegüents a la seva destitució, tan fulminant com imprevista per les pròpies víctimes.

Ara bé: aquests apesarats personatges havien representat, en el sí del govern, un element actiu de resistència anti-opusdeista. Resistència que justament havia arribat al seu grau culminant en els mesos immediatament anteriors a la crisi ministerial, quan esclatà, a l`estiu del 1969, l'escàndol MATESA, que posava al descobert la corrupció dels sectors de l´administració franquista més lligats a la tecnocràcia opusdeista,

El canvi ministerial, doncs, lluny d`afeblir les posicions de l`opus-franquisme, venia a enfortir-les. El nou govern, qualificat pel diaris de "monocolor", iniciava la seva singladura ostentant una imatge de marca aperturista, "tecnocrático-desarrollista", orientada a la reactivació econòmica i al rellançament de les negociacions amb el Mercat Comú...

Del "desarrollismo" a l`immobilisme

El menys que es pot dir, dos anys i mig després d`aquestes declaracions inicials de propòsits, és que aquest govern ha sortit malparat de l'empresa. El fracàs estrepitós de la seva política econòmica no cal ressaltar-lo. Basta constatar l`escandalós increment del cost de la vida, l`atur de les in

versions, l'increment de l'atur. Malgrat les cada dia més histèriques crides als empresaris, i les declaracions permanents de que el rellançament s'ha produït, el cert és que l'estat d'estagnació i inflació combinades perdura i no té aparences d'acabar.

Però l'immobilisme està extès a tots els terrenys. Aquest govern s'ha limitat, en el camp polític, a aturar tota perspectiva de canvi dins el sistema, liquidant els projectes d'"asociacionismo", limitant encara més l'estret marc de les "eleccions" a procuradors, endurint el reglament interior de les Corts, atrinxerant-se ideològicament en les impresentables teoritzacions d'un Fernández Miranda nostàlgic sense esperances de l'època daurada del nazi-feixisme o d'un Fernández de la Mora que opina que ultra uns quants obrers, cal també que morin les ideologies, pel bé de l'Estat "eficaç", tecnòcrata i monopolista.

La repressió permanent

La repressió és la contrapartida inevitable de l'immobilisme. I, en efecte, s'ha incrementat a tots els nivells. Aquest govern s'ha fet responsable, en els darrers tres anys, de múltiples assassinats d'obrers: Erandio, Granada, Eibar, Madrid, Barcelona, El Ferrol, són noms que recorden el veritable rostre d'aquests governants de ment cruel i obtusa, que creuen que disparant contra les masses podran deturar la lluita d'aquestes.

Aquest govern és també responsable de les modificacions que endureixen la llei d'ordre públic, el codi penal i el codi de justícia militar; modificacions que limiten encara més a la magistratura, endureixen brutalment les penes per activitats polítiques i sindicals, donen incontrolades facultats repressives al govern i als governadors civils, etc.

Una situació de creixent aïllament del poder

L'immobilisme i la repressió no fan altra cosa que deixar sense resoldre i, per tant, agreujar els problemes a que ha de fer front el bloc dominant.

La repressió és vençuda cada dia pel moviment obrer i popular, que la desborda inconteniblement. Actúa, al mateix temps, de poderós element conscienciador, de forma que pot dir-se que es gira en contra dels mateixos que l'exerceixen. L'inquietud, els replantejaments i les temptatives d'independització prenen cos en el propi sí del bloc dominant i van afeblint-lo. Així, per exemple, les preses de posicions independents de la jerarquia eclesiàstica -tradicional sostenidora del poder franquista-, l'actitud cada dia més crítica d'un sector de la premsa, i fins i tot els discursos i declaracions polítiques de personalitats lligades al sistema, venen a crear una situació de progressiu aïllament del govern.

El bloc dominant està avui afrontat a una situació de crisi profonda de la seva forma de poder polític. Una forma de poder que es manifesta incapaç de fer front als problemes interiors i de permetre una política d'incorporació a l'Europa dels monopolis; una forma de poder que no respon ja als interessos de les classes dominants. Però, té el bloc dominant una solució política d'alternativa?, pot substituir la dictadura franquista per una nova forma de poder capaç de donar solució als seus problemes actuals? Tres dècades de dictadura fan inviable -i el bloc dominant n'és clarament conscient- l'establiment sense problemes gravíssims i decisius d'unes formes de poder capaces de dur l'Estat pel camí del desenvolupament neocapitalista i de la integració a la C.E.E. La història marca avui ja una altra hora i aquesta hora és la del moviment obrer i popular amb la seva alternativa de canvi radical, amb la seva alternativa socialista.

SOBRE EL 1er DE MAIG

Davant la cel.lebració d'aquest 1er. de Maig, s'inicià un moviment unitari que es concretà en diverses convocatòries conjuntes:

A Barcelona, n'hi va haver una d'organitzacions de masses (local de CCOO, sectors de CCOO, barris, universitat, batxillerat, etc.) que fou acompanyada d'una declaració de 4 organitzacions socialistes (LCR, MSC, PSAN, PSUC) que, a més d'un manifest conjunt, apoiaba les consignes llançades per les organitzacions de masses: aturs a les empreses, assamblees, boicot als mercats, concentració a la plaça de Catalunya...etc.

Manifestos i crides similars hi van haver a Terrassa (conjunt d'organitzacions de masses i grups politics), Sabadell, Baix Llobregat, etc.

Aquest moviment unitari va ser molt positiu, doncs és la primera vegada en moltíssims anys que diferentes organitzacions socialistes arriben a un acord encara que només sigui per a una acció concreta, però també hom d'assenyalar les posicions sectaries d'algunes organitzacions que, o bé es van negar de principi a coordinar-se, o abandonaren la coordinació quan ja estava iniciada.

En aquestes jornades del 28-I s'hi ha de destacar de manera positiva l'acció d'un nombrós grup d'enllaços i jurats militants obrers que durant la cel.lebració de l'acte "feixista" de la CNS al Price, desenmascararen als jerarques verticals que només amb l'ajuda de la policia van poguer acabar l'acte, així com les accions de diversa índole cel.lebrades a diverses empreses de tot Catalunya i la cel.lebració de nombroses manifestacions enquadrades; a la part negativa hi queden la disminució d'assistents a les concentracions centrals (plaça de Catalunya, Mataró) així com la seva falta de preparació mitjançant piquets de cap i d'auto-defensa.

Un altre aspecte a destacar és la forta repressió policíaca, principalment en l'ocupació de llocs de manifestació, voltants de fàbriques i centres d'estudis, detencions preventives, etc. així com l'actuació de bandes feixistes junt amb els socials (Mataró) que intentaren dificultar les diferents accions programades.

Aquest panorama de les jornades dels 28-I ens portem a les següents conclusions.

- defassament entre la capacitat de lluita d'amplis sectors, com ho demostren les darreres lluites (SEAT, Roca, Baix Llobregat, Universitat, batxillers, barris, etc.) i la capacitat d'organització i acció, tant de les organitzacions de masses com dels partits polítics.
- lentitud del ritme d'unificació del MO que frena les accions de masses
- aquests dos punts anteriors limiten encara considerablement la capacitat de convocatòria del MO.
- falta de preparació de les manifestacions centrals

Davant d'aquesta situació, els militants socialistes redoblarem els nostres esforços i cridem a tots els militants del MO i P a que ho facin en els següents aspectes:

- accelerar el procés d'unificació de les formes organitzatives del MO en una organització unitària de la classe obrera i la seva conjunció amb el MP (barris, universitat, ensenyants, etc.)
- continuació dels contactes entre les diferents organitzacions socialistes, no solsament encaminat a la redacció dùn manifest, sinó cap a l'intercanvi d'experiències i punts de vista que ens portin a una més estreta col.laboració.

EXTRACTE DE LA NOTA QUE VA ÉSSER ENTREGADA EL 15 D`OCTUBRE PER L`ADVOCAT D. JAIME MIRALLES ALVAREZ ALS SRS. MINISTRE DE L`EXÈRCIT, M. DE JUSTÍCIA I FISCAL DEL TRIBUNAL SUPREM.

D. JAIME MIRALLES ALVAREZ, va ésser enacrregat de la direcció jurídica en relació amb tot el referent a la mort de l`obrer Pedro PATIÑO per la vídua d`aquest, Dolores SANCHO SILVESTRE, per ella mateixa i pels seus dos fills menors, de 4 i 3 anys.

A causa d`aquesta nota a que fem referència, l´advocat D. Jaime MIRALLES ALVAREZ serà processat, degut al contingut de la mateixa.

D. J. Miralles és el germà petit dels famosos germans Miralles que foren morts per les milícies populars quan intentaven d´impedir el pas al túnel del Guadarrama durant l´aixecament contrarevolucionari del 1936. Com els seus germans és de tendència política monàrqica pro-juanista. És de notar això per a comprendre el nivell repressiu del règim, que a conseqüència de les seves contradiccions internes, no s´atura ni davant d`alguns dels sectors que el dugueren al poder. També és important assenyalar-ho per a entendre l´objectivitat dels fets que assenyala l´informe: el règim en aquesta ocasió no podrà dir que el que aquí diu D. J. Miralles és fruit de "las maniobras de los enemigos de la patria".

I - COM VA SER FERIT DE MORT D. PEDRO PATIÑO TOLEDO

El dia 13 de setembre, D. Pedro PATIÑO TOLEDO, de 33 anys, casat, paleta, que vivia amb la seva dona i els seus dos fills a Getafe, va sortir de casa seva a les 7 del matí.

En unió de D. Angel LOPEZ JIMENEZ, D. Jesús GONZALEZ CERCEDO, D. Julio GARCIA MADRID i possiblement d`altres persones, anà a diverses obres del polígon industrial de Leganés, ón juntament amb els seus companys, va distribuir uns fulls i octavetes en les quals es convidava els obrers de la Construcció a la vaga de l`esmentat ram.

En la darrera obra, situada al costat de la carretera de Villaverde a Leganés, D. Pedro PATIÑO TOLEDO i un dels que l`acompanyava, van mantenir una entrevista de certa durada amb un senyor que, pel que sembla, era l`aparellador, a qui van exposar amb certa amplitud les raons que motivaven la vaga per ells propugnada.

En sortir d`aquella obra, D. Pedro PATIÑO TOLEDO i els seus acompanyants, van creuar la carretera esmentada i prengueren un camí que surt a l´esquerra de la mateixa. Quan es trobaven a uns 15 metres de la carretera va entrar en el camí una furgoneta ocupada per 4 guardies civils que va aturar-se al seu costat.

En el moment en que els guardies civils baixaven del cotxe, D. Julio GARCIA MADRID va tornar cap endarrera. Però al punt, va sentir el soroll dels forrellats dels musquetons al ser carregats i sense que li donessin cap vegada la veu d´atenció, es va parar instantàniament. Un guàrdia civil, després de colpejar-lo, el va portar cap a la furgoneta. Mentrestant, els altres van estar sense moure`s.

Restaven tots quiets, treballadors i guardies civils, a prop els uns dels altres, quan el g.c. Jesús BENITO MARTINEZ, sobtadament disparà un tret que ferí a Patiño travessant-li l´espatlla de costat a costat, davant la sorpresa i estupor de tots els altres. Dos companys seus el recolliren ràpidament i el portaren a la furgoneta de la g.c.

II - PATIÑO VA MORIR A LA FURGONETA DE LA G.C.

Mentre dos dels g.c. acompanyaven els3companys d`en Patiño, detinguts i a peu al "cuartelillo" de Leganés, els altres dos g.c. portaren a Patiño

en la furgoneta a una clínica particular, que hi ha a Leganés, la Clínica S. Nicasio; l'únic metge que en aquells moments hi havia a la clínica, J. Mantecas Piñuela, requerit per la g.c. anà a la furgoneta, comprovant i manifestant als dos g.c. que aquell home era mort; eren, com a molt, les 9i5 del matí.

III - ACTUACIONS DE LES AUTORITATS RESPECTE A LA VÍDUA

La dona d'en Patiño va assabentar-se de la mort del seu marit per la premsa de la tarde. Va anar a la Direcció General de Seguretat i després a la Direcció General de la G.C., ón no li van donar cap informació.

A les 9 de la nit es presentaren uns g.c. al domicili d'en Patiño a fer un registre. La seva dona va demanar repetides vegades on es trobava el seu marit. Al final un dels g.c. va dir-li que era a l'Hospital Gomez Ulla.

En l'acta de registre consta: "doña Dolores Sancho Silvestre es viuda, "según manifiesta" y quendicho registro se practica en el domicilio de D. Pedro Patiño, recibiendo a la fuerza actuante su esposa "por ausencia de este".

IV - DE L'ACTUACIÓ DEL CAPITÀ JUTGE MILITAR

El matí del 14 de setembre, amb la vídua d'en Patiño, vaig visitar el jutge militar a qui verbalment vaig formular una triple petició:

- que es practiqués l'autòpsia del Sr. Patiño, en presència de, a més dels seus designats, tres facultatius per la meva part. Em va respondre que havia de solicitar-ho directament per escrit al Sr. Capità General i així ho vaig fer. La resposta m'ha sigut notificada 15 dies després en sentit negatiu.
- que tan aviat com es fes l'autòpsia, es fes entrega del cos del Sr. Patiño a la seva vídua. Em va respondre que es faria al dia següent.
- que s'entregués la roba i objectes personals del difunt, a la meva clienta. Em va respondre en sentit afirmatiu. Però el fet és que van cremar la camisa i el jersei que portava la víctima, malgrat que eren les úniques prendes travessades pel projectil que el matà.

A primeres hores del dia 15 es va treure de l'hospital el cos del Sr. Patiño sense avisar a la seva muller. Més tard, al matí, van avisar a la vídua que es presentés en el cementiri per fer-li entrega del cadàver del seu marit.

La vídua em vingué a veure a Madrid, per no tenir telèfon, a comunicar-m'ho. Em vaig traslladar tot sol al cementiri; després d'una estona arribà el capità jutge que em va comunicar que la sra. vídua d'en Patiño havia de comparèixer a la seva presència en el terme de deu minuts, per fer-li entrega del cadàver del seu marit. Després d'insistir-li perque ampliés el plaç, em va dir que esperaria a la meva clienta si no trigava molt.

Després vaig saber que en el temps que vaig trigar en anar a recollir a la meva clienta i tornar, es va efectuar la inhumació del cos del Sr. patiño.

V - LA INSCRIPCIÓ DE LA DEFUNCIÓ EN EL REGISTRE CIVIL

En el registre: A) Consta que va morir a les 9,30 del matí, quan la realitat és que va ser abans de les 9,05

B) Consta que va morir a "Madrid-Hospital militar Gomez Ulla" quan la realitat és que va morir a la furgoneta de la g.c.

C) Consta que la causa de la mort va ésser una "hemorragia aguda-shock hipovolémica", sense fer menció a la causa fonamental, que va ser el tret de la g.c.

D) S'ha inscrit en el registre civil de Carabanchel, quan deuria haver-se inscrit en el de Leganés, on va morir.

ACTUACIONS DE L'ADVOCAT

- El dia 14 de setembre vaig formular querella davant el Jutjat d'Instrucció de la jurisdicció ordinària per l'homicidi del Sr. Patiño. Va ésser desestimada per estar ja actuant la Jurisdicció militar.
- A la vista de la nota que va redactar la Direcció General de Seguretat per la mort del Sr. Patiño, vaig exercitar el dret de rèplica. Els diaris als que vaig recórrer van creure convenient fer una "consulta voluntària". El Sr. Ministre d'Informació i Turisme els va contestar negativament.

(passa a la pàg. 10)

VIETNAM

"L'imperialisme americà és l'autor de les seves pròpies dificultats, en les que es mou sense cap esperança. Els nostres agressors estan en un carreró sense sortida i no en podran pas sortir sense estralls. Hi perdran moltes coses, excepte l'honor. Hem decidit lluitar fins a la fi pels nostres drets nacionals, però estem també decidits a reservar-los una sortida honrosa".

Aquestes són les paraules del primer ministre nordvietnamès Pham Van Dong.pronunciades lo dies després del bloqueig naval nordamericà. Els vietnamesos no tenen cap intenció d'humiliar el monstre i tan sols volen que se'ls deixi tranquils per decidir els seus propis assumptes nacionals sense cap interferència externa.

Què pretenen els USA ? L'acabament de la guerra per l'aniquilació de tot el poble vietnamès?. El cinisme del president Nixon ha arribat als extrems de dir que l'únic que pretén és protegir la vida dels seus soldats i buscar una sortida "honrosa"(la seva sortida). Hom podria creure això si les forces americanes i els seus titelles del Vietnam del Sud es limitessin a objectius militars. Perquè, doncs, els bombardeigs massius contra les barriades populars d'Hanoi i Haifong?. Perquè el bloqueig, la destrucció sistemàtica d'hospitals, escoles, dics, centrals d'energia elèctrica, fàbriques, etc.? Perquè arrassar els camps vietnamesos amb defoliants per tal de privar el poble vietnamès dels aliments?.

El president Nixon té molta cura de parlar del 47000 americans morts al Vietnam. Quants milions dels "altres" han mort? Sembla que per a ell no té la més mínima importància. Simplement, no compten.

Els vietnamesos resten ferms i aprofiten la més mínima falla dels invasors per a fer-los recular, guanyant cada vegada més posicions; l'ofensiva de les forces populars és un èxit. I saben que el temps està de la seva part i que la corrupció del gover titella del sud augmenta també amb el temps.

La victòria serà de les forces populars i els agressors ho saben. A quin preu els la faran pagar? El president Nixon està encegat per la seva neurosi de"grandesa". Després del fracàs de la "vietnamització", la gran idea ha estat ara bloquejar Haifong i incrementar encara més els bombardeigs que durant els darrers 3 anys, han deixat caure 3 tones de bombes per minut sobre el Vietnam. Però malgrat les grans idees de Nixon i de l'imperialisme ianqui, el desenllaç de la guerra d'alliberació està ja clar.

UNA NOVA FARSA JURÍDICA ?

Una vegada més es legalitza la repressió, emparant-se en les lleis dictades pel règim feixista i assassí, i fins i tot saltant per damunt d'elles.

A Barcelona, un grup de persones han estat posades a disposició de la Jurisdicció Militar, en relació amb unes acusacions de terrorisme i organització olegal. Doncs bé: abans ja de la col.lebració de qualsevulga peròdia de judici, el governador civil i els caps de policia, han presentat els detinguts a la premsa, en una sinistra operació propagandística, com a culpables sense apel.lació. Aquesta arbitrarietat brutal, inconcebible en una situació de mínima normalitat jurídica, -i que esperem que els advocats dels detinguts no trigaran a denunciar com cal- planteja ja, d'enttrada, el caràcter que prendrà el judici que es prepara: una paròdia de justícia, a l'estil del consell de Burgos contra els companys d'ETA.

Volem fer constar aquí la nostra solidaritat incondicional, per damunt de discrepàncies, amb els empresonats. Per a nosaltres només hi ha un únic i sol responsable de violències: el règim d'explotació i de repressió.

Cal afegir finalment, que els empresonats han sigut brutalment colpejats i torturats (9 hores de "cigonya" a un d'ells que quedà amb els ronyons destrossats) i amenaçats per part del jutge militar amb incomunicació durant sis mesos si no parlàven.

Molta pressa s'ha donat aquest règim a l'hora de declarar culpables abans de judici a un grup de lluitadors per la llibertat popular; i molt poc interés mostra, en canvi, a l'hora de desemmascarar els responsables de l'explossió de la casa del carrer Santa Amèlia, que féu 18 morts. A l'hora de descobrir aquells que, emparats pel règim atempten contra el poble, la policia i la justícia franquista no actúen.

L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

L`Assemblea de Catalunya té crítics. Cosa lògica si pensem en el ressò de la seva constitució i, sobretot, si pensem en les seves grans possibilitats de futur. Té crítics a la dreta -el règim, bén entès, però també sectors que voldrien una alternativa d`oposició més "respectable"- i té crítics a l`"esquerra". Els primersno han de preocupar-nos; els segons, en canvi, sí. Cal debatre amb ells, perquè de la confluència majoritària dels diferents sectors del moviment obrer i popular el l`iniciativa de l`Assemblea de Catalunya dependrà, a la fí, el seu caràcter i el seu èxit. El propòsit d`aquestes notes és, doncs, el polemitzar amb elscompanys del moviment obrer i popular que mantenen, enfront de l`Assemblea, actituds de reserva o d`oposició.

Ben entès que ens neguem a la discussió entorn de qüestions "de principis", de "puresa revolucionària",etc. És a dir: ens semblen irrelevants les crítiques a la composició social del conjunt de forces presents en l`Assemblea i en els seus òrgans. En el fons, en nom de quina puresa de principis es pot negar la necessitat d`aliances entre la classe obrera i altres sectors socials? Dirigents revolucionaris de la talla de Lenin, Trotsky, Mao, Castro, etc., als quals aquests crítics "revolucionaris purs" no creiem que puguin donar massos lliçons, han definit i practicat, en el seu moment, polítiques d`aliança, en persecució d`uns determinats objectius...

La lluita per les llibertats és necessària

I quin és, avui, el nostre moment? Quins són els objectius que se`ns imposen? És necessari insistir en que avui la lluita a les fàbriques, al camp, a la universitat i als instituts,al carrer, als barris, entre els professionals assalariats, etc., passa necessàriament per un denominador comú, que és la conquesta de les llibertats, la liquidació de la dictadura, amb Franco o amb unes formes continuístes que hem d`impedir que es facin realitat. Precisament perquè la revolució socialista no és un somni, sinó una necessitat històrica, i precisament perquè el fer realitat aquesta necessitat històrica depèn de l`encert de la nostra lluita, ens cal comprendre que cal anar al desenvolupament d`unes forces revolucionàries, socials i polítiques immenses, indeturables; i que aquest procés de desenvolupament passa forçosament per un procés de convergència popular, de unitat popular, que, avui, només es pot constituir dins la perspectiva de la lluita per les llibertats.

Significa això que nosaltres estem per un establiment d`un règim de democràcia parlamentària, capitalista? Significa que estem a favor d`una política de pacte o recolzament envers els sectors "evolucionistes" del bloc dominant, o envers les pansides "personalitats" de l`oposició burgesa? En absolut: no. No significa rès d`això, sinó tot al contrari. Estem per la construcció d`una àmplia unitat popular, que lluiti avui per les llibertats i que lluiti en una segona fase d`un únic procés, per prolongar aquest procés de lluita per les llibertats vers un desenllaç socialista. Entre les lluites actuals i el procés revolucionari socialista no hi hauran etapes històricament estables de democràcia capitalista; sols fases d`un sol procés.

Nosaltrescreiem que a Catalunya aquesta política d'unitat popular per les llibertats i el socialisme compta amb unes realitats embrionàries, la principal de les quals és l`Assemblea de Catalunya en tant que àmplia plataforma de convergència per la conquesta de les llibertats polítiques, socials i nacionals.

Enfront d'algunes crítiques

Dins d'aquesta perspectiva, quina és la nostra resposta a les crítiques d'"esquerra" a l'Assemblea de Catalunya?

En resum, creiem que els retrets formulats o implícits són els següents:

a) L'Assemblea de Catalunya significa un pacte interclassista que subordina el moviment obrer i popular a la política de la burgesia i dels sectors evolucionistes de l'oligarquia.

Si analitzem la composició de lA. de C. en la seva primera sessió, hi veiem una participació majoritària de classe obrera, i la presència de treballadors del camp, d'estudiants i ensenyants, de professionals assalariats, i de sectors de petita burgesia i de burgesia nacional catalana. Creiem que la lluita per les llibertats interessa objectivament aquests diferents sectors que composen l'A. de C. Aquesta és la raó de la presència de membres de la burgesia catalana que encara mantenen una consciència nacional oposada al centralisme opressor de l'Estat franquista. El pes pràcticament total, el centre de gravetat dins de l'A. de C. en quant a la seva composició i al seu futur polític, correspon totalment a les forces del moviment obrer i popular.

b) L'Assemblea de Catalunya respòn a un acord superestructural, entre partits, i és, de fet, unaplataforma parlamentarista, desvinculada de les lluites obreres i populars.

En aquest sentit caldria una vegada més recordar el nombre, l'àmbit social i geogràfic, els sectors politics i socials que participaren a la primera sessió de l'A. de C. Foren més de 300 representants de pràcticament tots els sectors en lluita i de pràcticament totes les comarques i ciutats de Catalunya. Hi assistiren, a més de molts companys no compromesos políticament, representants de diversos partits, a més dels integrants de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya. Això sol corroboraria que no és cap cos mort, precisament, sinò una àmplia confluència d'organitzacions i sectors en lluita. Aquesta confluència ha de convertir-se en un element de dinamització, potenciació i unificació de les lluites dels diversos sectors malgrat la seva heterogeneitat.

c) Els objectius de l'Assemblea de Catalunya són reformistes, pràcticament contrarrevolucionaris, doncs no es proposen una lluita i unes fites clarament socialistes.

Creiem que aquest tipus de retret no té gaire en compte quines són les condicions, objectives i subjectives, del moment actual al nostre país. Avui i aquí, revolució democràtica i revolució socialista són elements constitutius d'un únic procés La lluita i les fites de l'Assemblea de Catalunya, en tant que constitueixen un plantejament conseqüentment democràtic en tots els camps, signifiquen una alternativa revolucionària que no pot fer més que aprofondir l'enfrontament entre el bloc dominant icel moviment obrer i popular. Avui, la lluita per les llibertats, a més d'ésser una lluita justa i una exigència pel moviment obrer i popular, té un caràcter netament revolucionari, ja que aquestes llibertats no poden significar altra cosa que crisi del bloc dominant, crisi de l'Estat franquista, preparació dels enfrontaments decissius vers el socialisme.

La nostra autocrítica

No seriem honestos si no entressim, encara que sigui breument, en una necessària crritica d'aquests set mesos d'existència de l'A. de C. i dels seus òrgans permanents; crítica que en aquest cas no pot ésser altra cosa que autocrítica.

Creiem que no s'ha fet el suficient esforç d'explicació i inserció de les perspectives de l'A. de C. en sectors del moviment obrer i popular que

mo participen encara en el procés unitari; creiem que no ha estat suficient l`esforç de divulgació del significat i els objectius de l`A. de C. en algunes comarques de Catalunya; l`inserció de l`A. de C. en el moviment obrer i popular no és suficientment potent: cal que l`eix i el protagonista de lA. de C. sigui el moviment obrer, i la mobilització que desplegui l`Assemblea s`encamini prioritàriament vers la participació i recolzament de les lluites pròpies del proletariat, com a sector més important i combatiu, i més consequentment democràtic en la lluita contra el franquisme; els instruments de propaganda de l`A. de C. tenen encara poca difussió: cal convertir-los en instruments més extesos, més populars, d`agitació i combat dins les perspectives marcades per la declaració de l`Assemblea i entrellaçant aquestes amb les lluites obreres i populars en curs.

(vé de la pàg. 6)

- La meva clienta va formular denúncia per injuries i calumnies contra el director general de Seguretat, amb relació amb l`esmentada nota, ón, entre altres coses, s`imputaven al difunt Sr. Patiño delictes dels que havia sigut absolt amb sentència ferma.

CONSIDERACIÓ FINAL

Quant fins aqui he consignat és suficient per posar de manifest la gravetat, no sols del fet originari, sinó de l`inesperat tractament que se li ve aplicant en les seves derivacions.